

helst slutte med Hensyn til Spørgsmaalet om den danske Stats Kredit i Forhold til den engelske Stats Kredit.

Ved det Forslag, som nu skal vedtages, og som sikkert vil blive vedtaget, er der jo sikret Fornylse af Laanet indtil samme Tidspunkt næste Aar. Jeg beklager, at man fra Regeringspartiets Side har modsat sig det lille Udvalgs Nedsættelse, som blev foreslaaet i Gaar, thi man vilde der blandt andet have kunnet faa en Oplysning — som det vilde have været behageligt at have, inden denne Vedtagelse sker, men som nu formodentlig først kan komme senere — om, hvorledes den højtærede Finansminister agter at stille sig med Hensyn til Fornylsen af det Veksellaan, som blev optaget i Sommer, og som udløber næste Sommer udenfor den ordinære Rigsdagstid. Det maa jo siges at være en af de parlamentariske Vanskeligheder ved disse kortvarige Laan, at deres Fornylsesetid kan falde paa et Tidspunkt, hvor Rigsdagen ikke er til Stede. Jeg vil derfor bede den højtærede Finansminister om at sige os, hvorledes han har tænkt sig at erhverve Samtykke til denne Fornylse i Sommer, da han formodentlig ikke vil sammenkalde en ekstraordinær Rigsdag for at faa Samtykke til denne Fornylse, altsaa hvilken Bemyndigelse han tænker sig inden Rigsdagstidens Udløb at faa til Fornylse af et saadant Laan. Jeg tror, det havde været heldigt, om vi kunde have faaet en saadan Meddelelse i et Udvalg, og hvis den højtærede Finansminister mener ikke at kunne give Meddelelsen nu, kan den jo senere gives til Finansudvalget.

Disse kortvarige Laan ere jo, som ogsaa den højtærede Finansminister sagde, bestemte til at afløses, naar gunstigere Tider komme, af et fast Laan, og det er jo muligt, at saadanne gunstigere Tider komme før Fornylsen af det sidste Veksellaan. I den Anledning vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Der er ved en tidligere Lejlighed af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) rettet en Opfordring til Finansministeren om at forlade Doktrinen om de 3½ pCt.s Laan og gaa over til 4 pCt.s faste Laan. Den Opfordring, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds der rettede, synes jeg ikke bør komme fra Rigsdagen. Jeg tror, det vil være rigtigt, at vi stille os ved Finansministeriets Side, naar det kæmper for at bevare de 3½ pCt.s Laan, og det forekommer mig saa meget mere nødvendigt, som den danske Stat har engageret sig ret kraftigt med

Hensyn til Bevarelsen af de 3½ pCt.s Laan.

Jeg sigter her til et ret ejendommeligt Forhold, nemlig til en Diskussion, som har fundet Sted i Efteraaaret og i Sommer i et fransk Blad mellem dette franske Finansblad og Statsgældsdirektøren. Den har fundet Sted dels i August, dels i September; og endnu i Oktober beskæftiger dette Blad sig med de danske Forhold. Det er Bladet „Gil Blas“, hvis Værd som Blad og Finansblad jeg ikke kender nøje, men som vistnok nyder Ry for at være meget læst og vel maa have Betydning, siden Statsgældsdirektøren har indlagt sig i en saa skarp Diskussion med Bladet. Bladet har skildret ret indgaaende de danske økonomiske Forhold og giver saaledes en Forhaandsbekræftelse paa det, som den højtærede Finansminister forleden sagde, at man i Udlandets Finanskredse meget nøje følger med de faktiske Tilstande her i Landet, og at man mere beskæftiger sig med Fakta end med, hvad der siges af en eller anden Politiker, som indtager det ene eller det andet tilfældige Stade. Det beskæftiger sig meget indgaaende med de danske Forhold og hævder derunder, at Danmark maatte nu finde sig i at gaa over til 4 pCt.s Laanet. Det kunde ikke nytte, at Danmark vilde forsøge at holde sig paa de 3½ pCt, thi der var en Bevægelse i hele Verden bort fra de 3½ pCt.s Laan over til de 4 pCt.s Laan, og den maatte Danmark finde sig i at gøre med. Herimod indvendte saa Statsgældsdirektøren i et Brev, at saadant noget kunde man ikke sige fra fransk Side. Han beklagede sig ligefrem over, at man vilde paalægge os herhjemme i Danmark en Rentefod, der var højere end det laangivende Lands almindelige Rentefod, en Rentefod, som maatte siges at afhænge først og fremmest af vedkommende Stats Obligationskurser og af dets Diskonto. Herpaa svarede saa det franske Blad meget stærkt, at heri tog den danske Finansminister — Bladet forveksler undertiden Statsgældsdirektøren med Finansministeren, men var dog til sidst klar over, hvem det havde for sig — fejl, og det siger meget bestemt, at det er i Virkeligheden det laansøgende Lands Rentefod og dets hele Tilstand, som maa være afgørende for, hvilken Rente der kan opnaas. Dette gav videre Anledning til, at Statsgældsdirektøren fremsatte de Betragtninger, hvor han, som jeg sagde, overmaade stærkt engagerede sig for det 3½ pCt.s Laan.

Det franske Blad synes at være meget